26ՐԴ ՏԱՐԻ ԹԻՒ 7119 — 9 ՅՈՒՆԻՍ 1909 — ԵՐԵՔՇԱԲԹԻ — 22 Juin 1909 — 26ème année — N° 7119

Արեւելք

ՕՐԱԹԵՐԹ ԱԶԳԱՅԻՆ

10 PARAS

آرەولك

ارمنیجه یوی و سیاسی غزته

صاحب امتیازی قره‌کین بویاجیان

درهلیه غلطه

ABEVELK

JOURNAL ARMÉNIEN

Directeur-Propriétaire

KARÉKIN BOYADJIAN

Cons/ple, Galata

"ԱՐԵՒԵԼՔ„

ՏԷՐ ԵՒ ՏՆՕՐԷՆ

ԳԱՐԵԳԻՆ ՊՕՅԱՃԵԱՆ

Կ. ՊՈԼԻՍ, ՂԱԼԱԹԻԱ

ԲԱԺԱՆՈՐԴԱԳՐՈՒԹԵԱՆ ՊԱՅՄԱՆՆԵՐԸ

Կ. Պոլսոյ համար տարեկան 80 Ղ.
» » վեցամսեայ 45 »
Գաւառներու համար տարեկան 100 »
» » վեցամսեայ 60 »
Օտար երկիրներու համար տարեկան 25 Ֆր
» » վեցամսեայ 20 »
Թղթատարի ծախքը մեր վրայ

Դաշնակցութիւնը եւ Ատանայի Ազէտը

Անցեալ շաբթու հրատարակեցինք այն պատճառները, զոր ներքին գործոց նախարարը՝ արտաքին գործերու նախարարին խողովակովը հաղորդած էր Ժընեւի Դատաստական Պիւրոյին։ «Թոըսակ»ի մայիսի թիւին մէջ կը կարդանք հետեւեալ զրոյցը, զոր նոյն պիւրոն ուղղած է, իբրեւ պատասխան, ներքին գործոց նախարարին։

Պարոն Մինիստր,

Ապրիլ 26ի ձեր թէղեգրեալ, զոր արտաքին գործերի Պ. նախարարը կ'ուղղէ մեզի Ժընեւի ընդհանուր հիւպատոսի միջոցով, դուք կը բարեհաճիք հանգամանցնել մեզ այն յուզմունքի առիթով, զոր արտայայտած էինք Ատանայի ողբալի անցքերու մասին ղրկած մեր հեռագրին մէջ։

Խղոքի այդ հեռագիրը մենք ուղղած էինք Երեսփոխանական Ժողովին, ի դէմս նախագահի։ Իսկ պատճէնը կ. Պոլսի քանի մը թերթերուն։

Մենք կը բողոքէինք այն ապշեցուցիչ ամբաստանութիւններուն դէմ, որոնցմով Ատանայի իշխանութիւնները հայ յեղափոխականները կը ներկայացնէին իբր չարագործու դրդիչ ու նախայարձակ։ Այդ մեղադրանքը կարդացուեցաւ կառավարութեան ներկայացուցչին բերնով պարլամենտի ամբիոնէն. նա միեւնոյն ժամանակ չըշան ըրաւ եւրոպական մամուլին մէջ։ Մենք այժմ կը կարդանք անոր սխրալի պատճառաբանութիւնը պաշտօնական «Թագվիմ վէկայի» թ. 203ի մէջ։ Անոր համեմատ՝ հազարաւոր հայ գիւղացիներն են որ ռումբերով ու մաւզէրներով սպառազինած, սարսափ էին տարածեր մահմեդական ազգաբնակութեան վրայ։

Այդ տեսակ հրէշաւորութիւններ կը զեկուցանէին պարլամենտին, կը լսուին հաւանութեան չեչտերով և ի ցոյց կը դրուին «պաշտօնական թերթին» մէջ, որ պիտի տարածէ այդ սարսափելի մեղադրականը մահմեդական աշխարհին մէջ. բորբոքելով առելութիւնն ու զայրոյթը յաւիտենական զոհին դէմ։

Մենք պարտք սեպեցինք բողոքել օսմանեան պարլամենտին ու քաղաքակիրթ աշխարհին առջեւ մի անորակելի զրպարտութեան դէմ։

Չեզ անյայտ չեն, պ. մինիստր, բարեկամական այն կապերը, որ մենք ունեցած ենք «Երիտասարդ Թիւրքիոյ» հետ Աւլիսեան Ցեղափոխութենէն առաջ և անկէ յետոյ։ Չեզ յայտնի են և այն լաւ զգացումները, որոնցով տոգորած են մեր կոմիտէներն ու ժողովուրդը՝ մահմեդական ազգաբնակութեան վերաբերմամբ։

Մեր ծրագիրը, մեր քաղաքական բաղձանքներն եւս անձանօթ չեն երիտասարդ Թիւրքերու մեծամասնութեանը, որոնց հետ աշխատած ենք ընդհանուր հայրենիքի ազատագրութեան և բարօրութեան համար։ Այդ իղձերը հայ բովանդակ ազգաբնակութեան իղձերն են։ Ոճիր է, ոճրեմին, ընդդէմ մարդկութեան, հոչակել հայ յեղափոխականները իբրեւ խռովարար, իբրեւ ազգային ատելութիւն ու թշնամութիւն սերմանողներ։ Այդ տեսակ ոճիր մը գործեցին Ատանայի իշխանութիւնները զրպարտելի սանձարձակութեամբ, երբ արդէն աւերներ ու արիւներ էին ընդարձակ տարածութիւններ, խուժանի ու հակայեղափոխական զինուորութեան սարը քնադներու ղեկավարութեամբ։

Ամենէն ողբերգութիւնը կատարուած է, նա եկաւ միանալու ողբերգութեանց այն չարանին, որոնք խաղացեր էին համիտեան նզովեալ թագաւորութեան օրով։

Կեդրոնական կառավարութիւնը կատարեց արդէօք իր բովանդակ պարտականութիւնը այդ խմբովին սրածութիւններու առեն, որ տեւեցին 15 օր անընդհատ ամբողջ վիլայէթին մէջ։ Սա մի հարց է, որու վրայ ատելի լաւ է չծանրանալ։

Այսօր մենք ամբողջ հայ ազգաբնակութեան հետ ապատողական մի անձկալի վիճակի մէջ ենք։ Մենք կը սպասենք արդար ու անչաւառ դատ ու ճշմարտ։ Մարդկայնութիւնն ու քաղաքակրթութիւնն այդպէս կը կամենան։ Սահմանադրութեան պատիւն այդպէս կը հրամայէ։

Եթէ, par impossible, սահմանադրական կառավարութիւնը մեղանչէ այդ հրամայական պարտականութեան դէմ, նա կը ձգէ առելութեան անանցանելի վիհ մը հայ և մուսուլման ժողովուրդներու միջեւ. դա կը լինի, արդարեւ, ամենադառն յուսախաբութեան գագաթնակէտը։

Չափազանց ցաւալի է արձանագրել, որ վերջին 10 ամսուայ ընթացքին մէջ նոր բէժիմը ոչինչ չըրաւ այդ տարաբախտ ժողովրդի համար, ոչինչ չձեռնարկեց՝ բարւոքելու վարչութիւնը, ուր կը վրնտան համիտեան յետադէմ ու հայատեաց պաշտօնեաները։ Չուզեցին նոյն իսկ փոխադրել վալիները, չհամարձակեցան նոյն իսկ չդպչիլ յայտնի ջարդարարներուն, որոնց ներկայութիւնը յարատեւ սպառնալիք մըն է հայ ազգաբնակութիւններու համար։ Անտարբերութիւնը կայսրութեան ամենէն տառապող տարրի հանդէպ՝ ընորոշ գծերն մէկն էր նոր բէժիմին։ Անպատժութիւնը քաջալերեց յանցաւորներուն, մղեց զանոնք դէպի նոր սխրագործութիւններ։

Ատանայի ողբերգութիւնը առոր հետեւանքն է։ Նա կը սպառնայ ընդհանրանալ և նորէն հայ ժողովուրդը մատնած է վտանգալի կացութեան մը ամենավատթար քմահաճոյքներուն։

Պարոն Մինիստր,

Մեզ համար չափազանց տխրալի է օսմանեան փաստեր արձանագրել յեղափոխական թիւրքիոյ ամենափայլուն յաղթութեան օրերուն։ Բայց այն մեծ պատասխանատուութիւնը, զոր մենք ստանձնած ենք հանդէպ մեր ժողովրդի, որի դառը պաշտպանած ենք 20 տարիէ ի վեր անհատապէս ու արիւնալի մենամարտի մէջ Աբդիւլ-Համիտեան բռնակալութեան դէմ —այդ պատասխանատուութիւնը կը տարէ մեզ, ի պատասխան ձեր հանդատացուցիչ յայտարարութիւններուն, ըսել ձեզ, այս քանի մը ճշմարտութիւնները, զոր մենք միանգամայն անհրաժեշտ կը սեպենք։ Այսօր հայ ազգաբնակութեան գերագոյն բաղձանքն է՝ որ իր կառավարութիւնը խօսքէն անցնի, վերջապէս, դէպի գործ։ Մենք կը սպասենք, վստահելով ձեր, ինչպէս և ամբողջ կառավարութեան ու պարլամենտի, իսմաուրեաններ։ Անհնարին կալած է վճռել՝ արդեօք Թիւրքիոյ այլազան տարրերը պիտի ապրի՞ն այսուհետեւ սերտ համերաշխութեան մէջ, թէ՞ պիտի յօդտեն զիրար, ի վնաս կայսրութեան կենսական շահերուն և յօգուտ թշնամիներուն, որոնք զայն կը հետաձտեն։

Ընդունեցէք եւայլն։

Խմբ. «ԴՐՕՇԱԿ»ի
Օրգան Հ. Յ. ԴԱՇՆԱԿՑՈՒԹԵԱՆ

ՏԻԳՐԻՍԻ ԱՓԵՐԷՆ

Խաղաղութիւն.— Ապուշներ.— Դաշնակցութեան թուղթիկը.— Շահպազ մեր էվլ։

Տիգրանակերտ, 28 մայիս

Անուշ, չատ անուշ խաղաղութիւն մը կը ծածանի, որ իր ամբիծ թեւերուն մաքրութեան ներքեւ հանգիստ ու ազատ չունչ առնել կուտայ մշտադող ու սարիներէ ի վեր սատանած մեր հոգիներուն։ Արդեօք մշտաւեր պիտի բլլա՞յ այս խաղաղութիւնը, յորում հայրենիքին ապագայ փառքն ու մեծութիւնը պիտի վերածնի. արդեօք անդրդուելի պիտի մնա՞յ եղբայրութիւնը, ուրկէ միայն կը բղխի Թուրքիոյ փառապսած յաղթանակը, թէ ոչ սոսկումի, ազգնապի ներքեւ կքած չար, սեւ հոգիները նորէն պիտի բարձրացնեն իրենց գլուխները, դղրդելու խաղաղ ու ջինջ մթնոլորտը նոր նոր կըրկռոցքներով, սպառնալիքներով, նման նպատակներուն՝ որոնք թուփերէն դուրս կը խոյանան ժիր ու անվախ, զիրենք հետապնդող օրսորդի ձեռքէն ինքզինքին ազատած գտնելով։ Կը սիրենք հաւատալ թէ այս անկեղծ ժեստը յարատեւ պիտի բլլայ. բայց միակ սեւ կէտը որ այս պայծառութեան մէջ կուգայ ուշագրութիւնը գրաւել և սրտերնիս վրդովել, ցարդ, Ատանայի մէջ արդարութեան գործադրութեան յապաղումն է. վատահ ենք թէ այս տողերը դեռ չհրատարակուած՝ այդ անուշ ձայնն ալ լսելի կ'ըլլայ, և հայրենիքի խաղաղութիւնը նոր զարկ, նոր հաստատունութիւն մը ընդունած կ'ըլլայ։ Ատանայի և իր չրջականերու մէջ գործուած խժդժութեանց պատասխանատուները արդարապէս գանելը և արդարութեան յանձնելը միայն, ըստ իս, կրնայ ճշմարիտ երաշխիք մը ըլլալ հոգիներու անգորրութեան, որ դեռ կը վարանի լիաթոք չնչել։ Բայց ի՛նչ որ ըլլայ, այս անորոշ, տարտամ կանխամտածումը, ի՛նչ որ ալ ըլլայ այս չփոթ վարանումը որ դեռ կը ծանրանայ կարգ մը ազգաս ու յոռետես մարքերու վրայ, գործել պէտք է. և այն որ անկարող ու անատակ կը զգայ ինքզինքը գործելու՝ պէտք է որ լռէ, և ոչ թէ իր ապուշ մտքի ցափըռտուքներով խանգարէ գործը, վրդովէ ու ալեկոծէ սրտերը։ Այս վերջին տողերը գրելու պարտաւորեցայ՝ հանդիսատես ըլլալով տեղւոյս կարգ մը ինքզինքնուն ազնուականի, բանգէտի հովեր տուող ապուշներու խելացնոր պոռչտուքներուն՝ ընդդէմ Հ. Յ. Դաշնակցութեան կազմին ու գործունէութեան։ Բայց չատ ալ մեղադրելու չէ այդ խլուրդները, որոնց մթավարփ աչքերը կը բլլականին Ազատութեան արեւին ներքեւ ապրիլ սիրող հոգիներու բարի ճառագայթումին առջեւ։ Հակառակ բռնապետութեան յաւիտենապէս չանչախումին, այս ցնդաբանները կ'երեւի որ դեռ չեն հասկցած եղածը, և կը յանդգնին իրենց գոռոզութեան անափառութիւնները բերել մինչեւ հաւատարութիւն, արդարութիւն ու եղբայրութիւն քարոզող ու պաշտող Հ. Յ. Դաշնակցութեան սեմին մօտ, առանց մտածելու թէ հոն անանց խոնարհիլը, ամիչնալար պիտի սեւնեն և ոչ այլ ինչ։

Եւ ինչո՞ւ այս ամէնքը. ա՜հ, ի՞նչ ըսել է որ «Կարմիր Խաչի Ընկերութիւն»ը կազմուի, որ անչքան առաջ կ'երթայ, որ կը համարձակի հրապարակային ազգապարութիւններով և հրապարակախօսութիւններով ինքզինքը ծանօթացնել. ի՛նչ վտանգաւոր և թունաւորիչ գործ, կ'ըսեն մեր ապուշ վտանգաւորները։ Ցեւաց ի՞նչ ըսել է որ ժողովուրդի զարգացման համար թատերգութիւն կը ներկայացուի. կարելի՞ բան է, ուրեմն պոյքո՛թ, որպէս զի տոմսակ չծախուի. ապուշ մը չէր վտանգ անցեալ օր ըսելու թէ 50 մարդու ես չեմ ծոլուցի որ տոմսակ առնեն. ուրիշ ապուշ մը կը պահանջէ որ նախ իրենց հաւանութիւնը առնուի և ապա գործուի, լուէ՛, ցնդաբա՛ն, գիտե՞ս թէ որու հետ է գործդ, գիտե՞ս թէ այն որ այդ գործերը կը կատարէ չատ մեծ է քենէ և քու մեծ կոթնած չատ մը անձերէդ. չե՞ս գիտեր որ նոյն ինքն է ժողովուրդի իրաւունքներու պահապան ու զօրավիգը. չե՞ս գիտեր այս ամէնքը, չե՞ն գիտեր ընկերդ որ ո՛չ նուազ ապուշ են քան զքեզ. եթէ չեք գիտեր՝ լռեցէ՛ք, և խելքերնուդ փչած ապուշութիւններով մի՛ վրդովէք ժողովուրդին միաքը և մի՛ խանգարէք անոր օգտին աշխատողներու գործին ընթացքը, քանի որ անոնք չատ լաւ գիտեն թէ ինչ պէտք է որ ընեն կամ չընեն։ Ահա այս ու այսպիսի ազնուական կոկոզավգութեամբ մեր եռանդը մարդիկ, անցեալ օր, ամբողջ քաղաքը իրար անցընելու աստիճան վրդովուկ մը հանեցին, հաւաքուելով, խօսելով, չմոռնալով սակայն անձնական հաչուեյարդարումներ ընել. ու թերեւս խնդիրը ծանր հանգամանք մը առնէր, եթէ Դաչնակցութեան կարուկ և անդրանիկ թռուցիկը չգար զգաստացնելու զիրենք իրենց փառամոլի, տգէտի և աւելի հետ փառաւէր-չաղակրատի թարթանջանքներէն. վանքի դրան չափ բերանին բացող խօսողնուը ակնթարթի մը մէջ սթափեցան և զգացին թէ սխալ ճամբու կը հետեւին, հասկցան թէ անկարող են արգիլելու, խափանելու այն՝ զոր արիւնով գծուած ժողովուրդի պաշտպան յեղափոխութիւնը կը պահանջէ։ Աւելորդ չեմ սեպեր ա՛յնքան ինամաւորէն խմբագրուած թռուցիկին հետեւեալ ինամաը արձանագրել. «Մանթին ու խաւարին մէջ գործող այս բուրժուա թիպերը անկարող են խափանելու մեր թուրք եղբայրներու հետ ունեցած անկեղծ վերաբերութիւնները ու անկեղծ յարաբերութիւնները, ուրեմն կեցցե՛ն բոլոր ազատասէրները. կեցցէ՛ Հ. Յ. Դաշնակցութիւնը. անկի՛ն գրգռիչները։»

*** Երկու չաբաթէ ի վեր մօտէն կը վայելենք ընկեր Շահպազը, որուն թղթակցութիւնները հաճոյքով աչքէ անցուցած ենք Արեւելքի մէջ. անկեղծ, վառվռուն երիտասարդ մը, որուն դէմքը 25 տարեկան է, քաղաքը՝ 20, իսկ գաղափարները 40-50 տարեկան փորձառու մարդու։ Իր առաջին բանախօսութիւնը ըրաւ անցեալ օր Ս. կիր. եկեղեցւոյ մէջ, կարմիր Խաչի ընկերութեան կողմէ հրաւիրուած ըլլալով. յառաջիկայ կիրակի պիտի խօսի գարձեալ, այս անգամ ազգանց. մօտերս Բալու երթալու մտադրութիւն ունի. իմ անկեղծ յարգանքներս այդ անձնուէր ու խոհական գործիչին, որուն հետ ժամերով խօսիլն ու խօսակցիլը հաճոյք կը պատճառէ։ ՏԻԳ.

ՀԱՅԵՐԷ ԽԼՈՒԱԾ ՀՈՂԵՐՈՒ ՀԱՐՑԸ

Մշոյ Վարդենիս և Գոմս գիւղերու մէջ գտնուած Չէրքէզ գաղթականներու հետազոտման համար, ասկէ առաջ, Ղեզամ էֆ.ի կողմէ ներքին գործոց նախարարութեան և Տէֆթէրխանէի վարչութեան դիմումէ եղած էր։ Նոյն տեսակ հո-

ԹԵՐԹՕՆ "ԱՐԵՒԵԼՔ„ի (5)

ԱՐՓԻԱՐ ԱՐՓԻԱՐԵԱՆ

ԿԱՐՄԻՐ ԺԱՄՈՒՑ

Ա.

Ժողովուրդը «ամէն» գոչեց։ Երկու երիտասարդները խոյանին առջեւ բերին հրացան մը ղրկին։ Տէրտէրը զայն օրհնեց ու պատէն կախեց. փայտէ խաչ մըն ալ քովիկը։ Դանձանակն ալ նորէն տեղը դրուեցաւ։

Տէր Յուսիկ հրացանը առնելէն յետոյ, նոր ապաշխարանք մըն ալ երիտասարդներուն սահմանեց։ Հոստովանող այդ մարդիկը կը պարտաւորէր «օրհնալ հրացանով» թռչուն զարնել ու մսաղ բնել։ «Աբէլի պատարագն Աստուծոյ» կ'ըսէր։ Ինքն իր ձեռքովը հրացանը պատէն վար առաւ, վրան խաչակնքեց, ու աչքին առջեւը մեղաւորները պատժին գործադրութեանը հրանգեց։

Երբ երկրորդ տարին ալ բոլորեցաւ, ապաշխարանքի գանձանակը նորէն բացին։ Այս անգամ արդիւնքը երկու հրացան գնելու կը բաւէր։ Ապաշխարողիը կոահեց որ երբեմն երբեմն երիտասարդներն ալ ինքնաբերաբար գանձանակին բարեխօսութեանը դիմած էին։

Տէրտէրը գեղին ղողջը կարդալ կը սորվեցնէր։ Չեռքերնին հիպնոսն Տրիւզօ տուած էր, որպէս զի ինքնօդնութեան գաղափարը անոնց մտքին մէջ մխէ։ Տեսէք, կ'ըսէր, Ռոպէնսոն իր կղզիին մէջ քանի փարանոց երկաթի կտոր մը ոսկիի մեծ կտորէ մը աւելի օգտակար կը սեպէր։ Մենք ալ Ռոպէնսոնին պէս մեր գեղը կղզիացած ենք։ Ղորս կղզիներնիս անհետանային ծովը է։ Մեր ժամն ալ ոսկին ինչ ընէ. երկաթի կտոր մը մեր գործը աւելի աղէկ կը տեսնէ»։

Գիւղացիները երկաթսերութեան մէջ օրէ օր կը յառաջդիմէին։ Իրենցմէ Պոլիս գացողները հոն իրենց երկրացիներուն պանծացուցին նորահաստատ ապաշխարանքը, երկաթսերական գաղափարներն ալ տարածելով։ Օր մըն ալ Տոմուզ գեղի Պօլոյ պանդուխտները ընկերութիւն մը կազմեցին, ապաշխարանքի գանձանակը չէն ու պայծառ պահելու նպատակաւ։ Երկիր վերադարձողներն ալ հետերնին չըջահար մը ժամուն նուէր կը բերէին։

Տիրացու Գաբրիէլին քահանայ ձեռնադրուելէն տաս տարի ետքը, գեղին ժամը քանի հրացան և երսունի չափ ալ չըջահար ունէր, «ի քաւութիւն և ի թողութիւն մեղաց», ու քաջալարժ նչանառու երիտասարդութիւն մը։ Գնդակին դարձնակութեան իղձերն են։ Ոճիր է, ոճրեմին, ընդդէմ մարդկութեան, հոչակել հայ յեղափոխականները իբրեւ խռովարար, իբրեւ ազգային ատելութիւն ու թշնամութիւն սերմանողներ։ Այդ տեսակ ոճիր մը գործեցին Ատանայի իշխանութիւնները զրպարտելի սանձարձակութեամբ, երբ արդէն աւերներ ու արիւներ էին ընդարձակ տարածութիւններ, խուժանի ու հակայեղափոխական զինուորութեան սարը քնադներու ղեկավարութեամբ։

Գիւղացիները երկաթսերութեան մէջ օրէ օր կը յառաջդիմէին։ Իրենցմէ Պոլիս գացողները հոն իրենց երկրացիներուն պանծացուցին նորահաստատ ապաշխարանքը, երկաթսերական գաղափարներն ալ տարածելով։ Օր մըն ալ Տոմուզ գեղի Պօլոյ պանդուխտները ընկերութիւն մը կազմեցին, ապաշխարանքի գանձանակը չէն ու պայծառ պահելու նպատակաւ։ Երկիր վերադարձողներն ալ հետերնին չըջահար մը ժամուն նուէր կը բերէին։

Տիրացու Գաբրիէլին քահանայ ձեռնադրուելէն տաս տարի ետքը, գեղին ժամը քանի հրացան և երսունի չափ ալ չըջահար ունէր, «ի քաւութիւն և ի թողութիւն մեղաց», ու քաջալարժ նչանառու երիտասարդութիւն մը։ Գնդակին

սուլումը «ապաշխարանքի աղօթք» կը կոչուէր ժողովրդեան բերնին մէջ։ Այդ աղօթքը իր զօրութիւնը կոտորածին օրը ցոյց տուաւ։

Ապաշխարանքի գանձանակին հաստատութիւնը դիպուածական գաղափարի մը ծնունդը չէր. ծրագրի մը մասն էր։ Տէր Յուսիկ իր գեղը բարեկարգելու խորհուրդը չատոնց չղացած էր, տիրացու եղած ատենը։ «Թո՛ղ ատրութիւնները 61րդ յօդուածը գործադրել տալու առեւէ բլլան», կը խորհէր ինքնիրենը։ Այդ օրուան սպասելով հանդերձ, առ այժմ եթէ քիչ մը մենք մեզի բարեկարգելու ըլլանք, գէշ պիտի չըլլայ։ Աւելի բարին աչք չի հաներ։» Ու կ'ուզէր որ իր գեղը օրին մէկը ամբողջ Հայաստանի օրինակ մը հանդիսանայ, և գործնականապէս ցոյց տայ ինքնապահպանութեան է՛ն կարուկ միջոցը, որ ինքնօգնութեան մէջ կը կայանայ։

Տեղ մը կարդացած էր թէ Անգլիացիները իրենց ազգը լողալ սորվցնելու համար, զանոնք կը բռնեն ջուրը կը նետեն, առանց օգնութեան։ Կը թողուն որ տապլըտկելով, տապլըտկելով, տակ երթալով վեր ելլելով, ինքզինքին ազատեն, ու իրենք իրենց ընտելանան ջուրին մէջ ապրիլ կարենալու դիւրութեանց։ «Մենք ալ, կ'ըսէր, ուզենք չուզենք հիմակ սա ազգը կը նմանինք։ Մօղիս ենք ինկեր, մեր գլխուն ճարը մենք պէտք է տեսնենք։ Եթէ սպասենք որ մեր Ձայնը Պաարիարքարան լսուի ու մեղք ազատելու գան — եթէ երբեք գալու ալ ըլլան — կը խեղդուինք կը լմնանք»։

Նորընծան չուտով գործի ձեռք զարկաւ, բարեկարգման յաջողութիւնը նախ և առաջ կրօնքին ակնկալելով։ Դիտէր որ քահանան ժողովուրդը կրնայ իր ուզած ճամբէն քալեցնել, չնորհիւ այն ազդեցութեան զոր խղճմտանքներուն վրայ ունի։ Այս մտածութեամբն էր որ ապաշխարանքի գանձանակն ու ազօթքը հաստատեց։

Ջէնքով ինքնապաշտպանութիւնը իր «ներքին քաղաքականութեան» հիմն էր. իսկ «արտաքին քաղաքականութեան» այսինքն՝ Թիւրք իշխանութեան հետ յարաբերութեանցը մէջ «պատեհականութեան» մէկ է՝ վեր վար յարմարելու վարպետութեան կը հետեւէր։

Որչեղ գանգատի համար առաջնորդարան չդիմել։

«Տէրտէրը առաջնորդին կ'աղերսէ կ'ըսէր. առաջնորդը՝ Պատրիարքին, Պատրիարքը Սատրազամին։ Մի՛ մեռներ իշուկս, գարուն պիտի գայ՝ առուցյա պիտի ուտես։» Ու Հայոց պաշտպանութեանը համար սատրազամին դիմումը կը նմանցնէր «տանձին պահպանութիւնը արջէն խրնդրելու» միամտութեան։ Կը չահար ամէն գործ կարճ երկան իր ձեռքով կտրել

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՄԱՐՏԻԿ ԱՌԱՔԵԼՈՒԹԻՒՆ

լմնցնել։ Մերթ կծու լեզու, երբեմն ազաչանք, այսօր սպառնալիք, վաղը քանի մը դահեկան, ու ծանր պարագաներու մէջ, քանի մը մէֆիա մեծապէս նպաստեցին գեղին կրած տառապանքներուն թեթեւացմանը։

Կ'անդրադառնար թէ տգիտութիւնը, ազատութիւնը, ուսեստի անհոգութիւնը ժողովուրդին չատ աւելի ազիտաբեր են քան կառավարական հարատաւարութիւնները։ Հայ գեղացին այդ չարիքներուն դէմ մինչեւ աստիճան մը ապահովելու համար, ո՛չ Պերլինի դաշնագրին, ո՛չ Պաարիարքարանին, ո՛չ Բ. Դրան միջամտութեանը ակնդէտ սպասելու պէտք կար։ Ինքը Պոլսէն մէկ երկու թերթ կը ստանար, և գրքեր ալ կ'ընդունէր։ Մասնաւորապէս առողջապահական հրատարակութիւններն էին իր հետաքրքրութիւնը գրաւողները։ Կը ցաւէր սակայն որ Պոլսոյ մամուլին մէջ քաղաքական անպէտ տեղեկութեանց և խորհրդածութեանց չատ լայնկեզ բաժին մը յատկացուելով, անդին կը մոռցուէն այն նիւթերը, որոնց ընթերցումէն ժողովուրդը կրնար աքանչելապէս օգտուիլ իր կեանքին բարոյական ու նիւթական բարւոքման համար։ Կարդացածներէն սորվածները կը չահար հնարաւոր եղածին չափ գործադրել ալ։

(Շարունակելի)

ղային գրաւումներ կան Ռիւթեարէ նաեւ Վանայ նահանգի Արճէշ ևն. գաւառակներու մէջ։ Վանի երեսփոխան Փոխազեան էֆ.ի կողմէ ալ կարգադրութիւն մը ինդրուած էր ներքին գործոց նախարարութեան խորհրդականէն։

Անցեալ հինգշաբթի օր Վանի և Մուշի երեսփոխանները ներքին գործոց պաշտօնատունը գիմեցին, նպաստաւոր լուծում մը պահանջելու համար։ Արճէշի ևն. հողային գրաւումներու մասին հետագրուած, սակայն պատասխան մը առնուած չըլլալով, Փոխազեան էֆ.ի դիմողութիւնները վրայ, որոշուեցաւ երկրորդել հետագիրը և բացատրութիւն պահանջել։

Իսկ Գեղամ էֆ. ներկայացուց իր պատրաստած մէկ յիշատակագիրը՝ 5—6 տարիէ հետէ Մշոյ Վարդենիս, Աչնիստ, Դրմեռա, Ապլիսրհար և Թոմս ու Պալա նըգի Կողակ, Շէխվէլի, Խոչկէտի, Ոտըն չոր, Թեղուտ, Ծոնճալը, Գարաղըլ են. գիւղերու մէջ՝ չերքէզ գաղթականներու դեռեղման մասին, հակառակ բնիկներու սեփականութեան անբռնաբարելի իրաւունքին ևն.։

Տեղական իշխանութիւններ պատրուակելով թէ թափուր մնացած են, ապօրէն կերպով բնիկներու հողերը ուրիշներու կուտային, առանց սակայն նկատի առնելու թէ, այդ գաղթականները սոսկալի դէպքերու և թալաններու երեսէ եկէ պահ մը ստիպուած էին հեռանալ, իրենց հողերուն վրայ՝ շատերը մշակողներ թողլէ զատ՝ բնիկ համայնքը չարունակ անոնց տուրքը վճարած է, և թէ գաղթողները հետզհետէ դառնալ սկսած են ևն.։ Նոյն իսկ այդպիսի պատրուակով ներկայ եղած հողագործներու հողեր ալ գրաւուած էին։ Ինչպէս որ հարիւրաւոր գիւղերու մէջ անագին քանակութեամբ հողեր գրաւուած են աղաներէ, պէյերէ; իսլամ դրամատէրերէ ևն. ևն., 15 մնւոր չերքէզ գաղթականութիւն մը նպաստաւորելու համար Ասնիստցի 21 հայ ընտանիքի 77 արտերը, 20 մարդագետինները, 17 կալերը, պարէզ ևն. խլուած են 5 տարի առաջ՝ և այսօր բնիկ տէրերը Ասնիստի փողոցները կը մնան։ Այս առթիւ Ասնիստցիներու մէկ ազերսագիրն ալ արուեցաւ։

*** Նոյն տեղիները՝ 40 մնւոր Չերքէզները կը դեռեղուին Վարդենիսի սեփական հողին վրայ. առաջին տարին 2000 արտավար կը խլեն, հերուընէ ալ ձեռք դրած են 780 արտավարի վրայ, ամենեւին լսել չուզելով բնիկներու այնքան ապերսը ու բողոքը. (Վարդենիսը 250 մընուոր հայաբնակ գեղ մըն է)։

*** Իբր մէկուկէս տարիէն քիչ մը աւելի, 1907ի աշնան, 20 տուն չերքէզ գաղթականներ՝ Իմանեքեճ Մշոյ Թոմս գիւղի թալանուած, տառապած Հայերու տուներու մէջ կը դեռեղեն, բնիկները դուրս թողլով, գարունը հանելու պայմանով, բայց ահա երկու գարուն է կ'անցնի, ո՛չ միայն Չերքէզներ չեն հանուիր, այլ բոլի սեփականատէր կ'ուզեն ընել, մինչ Թոմսը 100 տուն հայ ընտանիք կը տեղաւորեն, մինչ պարտքերը աղքատ ժողովրդի վրայ կը դիզուին հետզհետէ ևն. ևն.։

Գեղամ էֆ. առաջարկեց, որ բացատրութիւն պահանջելու ձեւով հետագիր չտրուի, և առ այս համաձայն չէ որ դիմումը ըրած է, որովհետեւ տեղական իշխանութիւնները սովրած են ձեւակերպել պատասխանը, և յերիւրանքներով խնդիրը փակել, այլ պահանջեց որ հրամայուի՝ սեփականութեան իրաւունքի հակառակ հողային գրաւումները վերադարձնին տէրերուն։ Միւսթէշարը խոստացաւ ըստ այնմ հետապնդել։

Տեսնե՛նք թէ արդիւնքը ի՞նչ պիտի ըլլայ։

ԿՐԵՏԷԻ ԽՆԴԻՐԸ

ԿՐԵՏԷ ԵԻ ՀԵԼԼԷՆ ԿԱՐԾԻՔԸ

Աթենքէն «Թան»ի թղթակիցը նետեւեալը կը գրէ յունիս 1/14 թուականով.

Թսց յունիս 7ի (Ն. Տ.) Թիւին մէջ հրատարակեց Թուրք անձնաւորութեանց և գերման օրագրողներու հետ կատարուած տեսակցութիւններ; մանաւանդ Ա. մէտ Մուխթար փաշայինը, որ յայտարարած էր թէ Կրետէ պէտք է Լիբանանի նման ինքնօրինութիւն մը ստանայ։ Կ. Պոլսոյ ձեր թղթակիցը նոյն օրը ձեզ կը հեռագրէր համառօտութիւնը Թրքական յօդուածի մը, որ սա խօսքերով կը վերջանար.— «Թան անիրաւ է երբ կը կարծէ թէ Թուրքերը «պլըֆ» կ'ընեն։ Սուլթայի ծովախորշը օսմ. նաւատորմին կողմէ պիտի գրաւուի և Կրետէի կուսակալը Թուրքիոյ կողմէ պիտի անուանուի, վասն զի Ծունաստան իրաւունք մը չունի»։ Այդ յօդուածներու մասին խօսեցայ թէ՛ նշանաւոր Հելլէններու և թէ օտարազգի անձնաւորութեանց հետ։ Աւասիկ թէ ի՛նչ ըսաւ առոնցմէ մէկը, որ մասնաւորապէս իրազեկ է.— «Թան անչուշտ այդ յօդուածները արտատպած է ցոյց տալու թէ իրաւունք ունէր երբ «պլրֆ»ի վրայ կը խօսէր։ Սակայն բան մըն է խօսիլ Լիբանանի և Սուլթանին կողմէ անուանուած կուսակալի վրայ։ Սուլթանը գերիչխանական իրաւունք մը պահած է եւ ոչ թէ վեհապետական, այնքան տարտամ որ, 1906ին եղած կարգադրութեանց համաձայն, բարձր գոմիսէրը անուանուած է Եորկիոս Թագաւորին առաջարկութեան վրայ և կրետէի ռասիկան-վինուորներուն կը հրամայեն հեղլէն սպաներ։ Նոյն իսկ Թուրքերու ամէնէն լաւատեսին համար յայտնի է թէ այս միջոցիս խնդիր է նոր գոհացում մը տալ կրետացիներու բաղձանքներուն և ոչ թէ քայլ մը եւ երթալ։ Սակայն Թուրքերը հաւատարիմ մնացած են սակարկելու արեւելեան եղանակին. անկարելին կը պահանջեն, անխուսափելին տալէ ճողոպրելու համար։ Պ. Փիլ Լըմէդո առոր համար է որ Պայազիտի եպարքոսին վրայ խօսած ատեն կ'ըսէր.— «Արեւելեան ճարտարամտութիւնը միշտ կարճ է կարգ մը կողմերէ։» Թուրք լրագիրը երբ Թուրքիոյ համար իրաւունքներ կը պահանջէ, կը յայտարարէ թէ Ծունաստան բնաւ իրաւունք չունի; կը մոռնայ 1906ին Եորկիոս Թագաւորին և տէրութեանց միջեւ փոխանակուած պաշտօնագիրները. Նոյնպէս ուզելով կը մոռնայ ուրիշ իրողութիւն մը որ դժբախտաբար բաւական ծանօթ չէ Արեւմտեաքի մէջ՝ այսինքն թէ Թուրքիա ճանչցած է Կրետէի վրայ որ և է իրաւունք մը չունենալը։ Արդարեւ երկար տասնեակ մը տարիներէ ի վեր Թրքական մամուլի տասնեակ մը տարիներէ ի վեր Թրքական մամուլի տասնեակ մը տարիներէ ի վեր Թրքական մամուլի

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՍՈՎԵՏԱԿԱՆ ԳՐԱԿԱՆՈՒԹՅՈՒՆ

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՍՈՎԵՏԱԿԱՆ ՀԱՆՐԱԳԻՏՈՒԹՅՈՒՆ

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՍՈՎԵՏԱԿԱՆ ՀԱՅ

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ԶՈՀԱԳՐԱԿԱՆ ԸՆԿԵՐՈՒԹԻՒՆ

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ԼԵՌՆԱՇԽԱՐՀ

Գրեց՝ ԲՕԼ ՏԷ ՊԻՇԼՕ

Տպագրուած է Վենետիկ, ի Ս. Ղազար, 1907 թ.

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՀԱՅԱՍՏԱՆ

ՅԱՌԱՋԱԳՆԱՑ ԻՄ ՎԱՂ

ՆՇԱՆԱՒԱՑ ՎՃՆԱՑՆԱՑ

ՎԱՐԴԱՊԵՏ ՄԱՍԻՍԻ

(43)

Հայկական Լեռնաշխարհ

Գրեց՝ ԲՕԼ ՏԷ ՊԻՇԼՕ

Տպագրուած է Վենետիկ, ի Ս. Ղազար, 1907 թ.

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՀԱՅԱՍՏԱՆ

ՅԱՌԱՋԱԳՆԱՑ ԻՄ ՎԱՂ

ՆՇԱՆԱՒԱՑ ՎՃՆԱՑՆԱՑ

ՎԱՐԴԱՊԵՏ ՄԱՍԻՍԻ

(43)

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ԶՈՀԱԳՐԱԿԱՆ ԸՆԿԵՐՈՒԹԻՒՆ

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ԼԵՌՆԱՇԽԱՐՀ